

христiанскитѣ му добродѣтели и благоволенiето на първенцитѣ при двора и на высшето духовенство му приготвихж едно друго поприще много пославно. Бургундскыйтъ герцогъ, внукъ на Лудовика XIV стживаше вече въ отроческыя си възрастъ, и царьтъ търсяше способенъ учитель комуто да повѣри драгоцѣнныя този залогъ. Слѣдъ опредѣленiето на герцога Бовильера за пѣстунъ на герцога Бургундскый въ 1689 год, на другыя день Фенелонъ бѣ назначенъ въспитатель на младыя князь, както Боссюетъ бѣ понапредъ въспитатель на дофина, наследника на френскыя прѣстолъ. Бургундскыйтъ герцогъ не предвѣщаваше благонадѣжно бѣдъще, защото бѣше естествено коравъ, буенъ, упоритъ, гордъ, своенравенъ и неспособенъ да слуша увѣщанiя, съ сичко туй той имаше правъ разждѣкъ и живо въображенiе, тѣй щото Фенелонъ не срѣщиж голѣмы затрудненiя въ развиваньето на способнитѣ на своя въспитаникъ. Той предприе найнапредъ да укроти гордыя му нравъ, и го сполучи безъ много трудъ, защото объеви на ученика си еще въ началото че или ще слуша или той ще са откаже отъ въспитанието му толкози трудно и толкози безплодно. Съ този начинъ той възима на него толкози голѣмо влiяние, щото управляше по волята си гордыя този и неукротимъ момъкъ, и го образува споредъ желанието си. Гнѣвливостта на момъка са преобърнж въ кротость, гордостта му въ смиренiе, и упорството му въ покорность и усърдiе. Въ петгодишното туй занятiе Фенелонъ са опыта въ нѣкои съчиненiя, първообразны по вида си и предназначены за въспитанието на дѣцата, както *Баснитѣ* и *Загробнитѣ*